

หมอกวิปลาส

The Perverse Mist

Episode 1 : Aliza find the way home

บทนำ

สู่ออนธกาล

ขณะที่ดวงตะวันกำลังเคลื่อนคล้อยลงจากริมขอบฟ้า แสงทิวาสูดท้ายส่องสว่างอย่างบางเบาลอดช่องว่างระหว่างกอไผ่ลำต้นสูงใหญ่ที่ขึ้นเบียดเสียดแตกกิ่งก้านใบเรียวเขียวครีมี เห็นเป็นลำแสงรัศมีสีทองกระทบกับทุกสรรพสิ่ง ณ บริเวณลำธารใสเย็นอันเขียวรกรากซึ่งแตกสายมาจากน้ำตกขนาดใหญ่เบื้องบน

“ตุ้มมม!”

เสียงตุ้มใหญ่ดังขึ้นเมื่อร่างของเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ ตกลงสู่ห้วงธารา กระแสน้ำไหลแรงดังผีพรายดูดลากร่างนั้นให้จมดิ่งลงไปได้ท่อน้ำที่อย่างรวดเร็ว

“ว้ายลูกแม่!” เสียงกรีดร้องของผู้เป็นแม่ดังขึ้นอย่างตื่นตระหนกเมื่อเห็นลูกสาวพลัดตกน้ำไปต่อหน้าต่อตา

“เกิดอะไรขึ้นคุณ?” สามีนางที่หันหลังทอดอารมณ์ตกปลาอยู่ใกล้ๆ รีบวางคันเบ็ดลงตรงชอกหินแล้วฉุดเข้าไประวังบางที่กำลังจมลงใกล้ๆ กับโขดหินอันเรียบลื่นไว้ได้ทันที่

“ลูกเรา...ช่วยลูกเราด้วย” ผู้เป็นภรรยาจำพึงปริมจะขาดใจก่อนจะหมดสติไป

เด็กสาวกลืนกินน้ำไปหลายอีกจนแน่นอกแน่นท้องไปหมดแล้ว เธอพยายามดิ้นรนไขว่คว้าเอาอากาศอย่างทุรนทุราย แต่ก็มีอากาศแรงโหมของกระแสน้ำที่ยังคงหมายจะพรากลมหายใจของเธอ ยิ่งพยายามตะเกียกตะกายมากเท่าไรเด็กน้อยก็ยิ่งรู้สึกอ่อนล้าหมดเรี่ยวหมดแรงมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

ในช่วงขณะหนึ่งของเสียวินาที่แห่งความเป็นความตายนั้น เด็กสาวได้ยินเสียงฮัมเพลงกล่อมอันไพเราะแว่วมา

ฮือ~ฮิม~ฮือ~ฮือ

‘นั่นเสียงของใครกัน’ เธอนึกสงสัย รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหลือเกินกับการดิ้นรนพยายาม ดวงตาพร่าเลือนแลเห็นแสงวิบวับจากเบื้องบน เด็กน้อยคิดว่ามันน่าจะเป็นแสงสะท้อนจากเปลวแดดที่ตกลงมากระทบกับผิวน้ำนั่นๆ

‘เหนื่อยเหลือเกิน อึดอัด ทรมาณ’

ณ ตอนนี้ เปลือกตานั้นช่างหนักอึ้งจนแทบจะลืมไม่ไหวแล้ว เธอปรารถนาจะหยุดพักแล้วปล่อยร่างให้ไหลเรื่อยไปตามวิถีทางของสายน้ำ

‘นี่ฉันกำลังจะตายอย่างนั้นหรือ’ เธอคิด ฉบับล้นกล่อมเนื้อที่หัดเกร็งก็ค่อยๆ คลายตัว เสียงฮัมเพลงของแม่น้ายังคงดังแว่วมา เด็กน้อยรู้สึกเบาสบายราวกับนอนฟังเพลงกล่อมอยู่ในอ้อมอกมารดา ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วร่างเล็กๆ กำลังจมดิ่งสู่ก้นบึ้งที่อันมืดมิด เธอฟังประจักษ์แก่ตัวเอง ณ วินาทีนั้นเองว่า ความตายหาได้นำประหวัดพริ้วพริ้วอย่างที่คนเขาหวาดกลัวกันเลยแม้แต่หน่อย

หลังจากวันนั้นไปอีกหลายปี

เสียงฮัมเพลงดังแว่วขณะที่ร่างเล็กบางกำลังเพลิดเพลินกับการเด็ดดอกไม้ดอกนั้นดอกนี้ไม่ว่าจะเป็นทิวลิป กุหลาบ หงอนไก่ กระดุมเงิน รักเร่ ฯลฯ ซึ่งบานสล้าง แยมกลีบสดสวยหลากสีส่นอย่างละลานตาท่ามกลางทุ่งดอกไม้อันกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาใต้ตะกร้าหวายใบย่อม ประเดี้ยวหนึ่ง ดอกแดนดิไลออนหรือดอกปุยฝ้ายสีขาวราวสำลีก็ปลิดมวลเกสรให้ลอยละลือจากก้านดอกไผ่บินสู่เบื้องสูงเป็นทิวแถว สร้างความตื่นตาตื่นใจให้แก่เด็กสาวยิ่งนัก เธอหัวเราะคิกคักสองมือเอื้อมคว้าจับปุยขาวหมุยหมับอย่างสนุกสนาน

“จะไปไหน จะไปไหนเจ้าดอกไม้ พวกเจ้าจะบินไปไหนกัน” เด็กสาวพูดเสียงใสพลางไล่จับเกสรดอกปุยฝ้ายที่ติดอยู่เต็มไม้เต็มมือยัดลงไปใต้ตะกร้าอย่างไม่ปราณีปราศรัย หม่อมวลลำต้นเขียวซึ่งสูงยาวเทียมศีรษะของเธอไหวเอนไปทางซ้ายที่ขาที่เป็นระลอกริ้วราวต้องลม

ทว่าจู่ๆ เมฆหมอกสีดำทะมึนก็เคลื่อนเข้ามาบดบังท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว เหล่าบุปผาอันพิสุทธิ์งดงามพากันเหี่ยวเฉาโรยราลงในทันทีเมื่อความมืดโอบคลุมไปทั่วทั้งแผ่นผืนนภา ก้านดอกสูงที่เคยชูเชิดคองกลีบสวยต่างโค้งงอลงหน้าทึมดิน สีสดใสแปรเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลคล้ำ ลำต้นที่อวบเปล่งกลาย เป็นแห่งกรอบในบัดดล ประหนึ่งดังพลังชีวิตของพวกมันได้ถูกสูบจนเหือดหายไปเสียหมดสิ้น ความตายของดอกไม้ที่รายล้อมรอบตัวเธอทำให้เด็กสาวตระหนกตกใจ เธอเริ่มกลัว และหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นในทุกลมหายใจ

‘เกิดอะไรขึ้นนี่มันเกิดอะไรขึ้น ฉันอยากกลับบ้าน อยากกลับบ้าน’

ชายผ้าสีขาวม่นวาวระไปตามทุ่งซากดอกไม้ เธอวิ่งไป ฝ่าไป โดยไม่ได้คำนึงถึงสิ่งใด ยกเว้นความคิดที่จะหลุดพ้นออกไปจาก ณ ที่แห่งนี้ให้เร็วที่สุด

ชั่วพริบตาเด็กสาวร่างบางก็โผล่พรวดออกมาจากทุ่งดอกไม้และล้มลงตรงทางเดินดินเล็กๆ แคบๆ แม้สองปากฝั่งทั้งซ้ายและขวาจะยังคงรกรักขั้วด้วยซากดอกไม้ที่ไร้ชีวิตเรียงกันหนาแน่นอยู่เต็มสองข้างทาง แต่การที่เธอค้นพบทางเดินดินนี้ก็นับว่าเป็นโชคดี บางที...มันอาจจะนำพาให้เธอกลับไปถึงบ้านได้

‘พ่อจ๋า แม่จ๋า ช่วยหนูด้วย’ น้ำตาเม็ดโตไหลหยดลงมาเต็มสองพวงแก้มขาว

ร่างบางลุกขึ้นยืนแล้วออกเท้าวิ่งอีกครั้งตรงไปตามทางที่ทอดยาวไกลเบื้องหน้านั้น สุดสายตานั่นคือความมืดดำที่เธอไม่อาจหยั่งรู้

อลิสซา วิ่งตรงไป วิ่งไป ผมสีน้ำตาลอ่อนยาวเคลือบไพล์สยายพลั่ว แม้จะรู้สึกเหนื่อย แต่ก็ยังคงวิ่งต่อไป แม้จะวิ่งมานานแล้วแต่ก็มองไม่เห็นสิ่งอื่นใดนอกจากภาพอันน่าหวาดหวั่นพรึ่พรึงของก้านดอกไม้ที่โค้งงอล้มตายลงระเนระนาดอย่างน่าอเนจอนาถ รวากับตอนนี้เธอกำลังพ่ายเรือวนอยู่ในอ่าง หรือวิ่งวนกลับมาอยู่ ณ ที่เดิม

เด็กสาวทิ้งตะกร้าหวายคะมำลงกับพื้นอย่างไม่ไยดีมันอีกต่อไป ก่อนจะหยุดยืนก้มตัวเอามือเล็กผอมทั้งสองข้างชันเข้าหาใจหอบด้วยความเหนื่อยล้า

“ไม่ไหวแล้ว ไม่ไหวแล้ว จะตายแล้ว” เธอระบายถ้อยคำออกมาปานจะขาดใจ

ฮือ~ฮือ~ฮือ~ฮือ

ทันใดนั้นเอง ร่างเล็กๆ อันบอบบางก็ได้ยินเสียงเสียงหนึ่ง แ่วเข้าหู มันเป็นเสียงฮัมเพลงระคนเสียงเอี้ยดอ๊าด ดังเอื่อยๆ อยู่ไม่ไกล

อลิสซารีบเดินโซซัดโซเซมุ่งตรงไปยังเสียงแห่งความหวังนั้นในทันที ตรงได้ต้นไม้ใหญ่ที่ยืนต้นตายเหลือแต่กิ่งก้านเปลือยเปล่า ภายได้แสงสลัวราง ซึ่งปรากฏขึ้นมาตั้งแต่ตอนไหนเธอเองยังไม่สงสัย

เมื่อก้าวเท้าไปถึงเด็กสาวก็ได้พบกับเด็กผู้หญิงผมยาวร่นราวคราวเดียวกันคนหนึ่ง เธอสวมใส่ชุดพลีทยาวสีขาวซึ่งเปราะเปื้อนคราบสกปรกจนดูมอซอ กำลังก้มหน้าฮัมเพลงอยู่บนไม้กระดานแผ่นเล็กๆ รางบางที่มีผิวขาวซีดราวกับกระดาษนั้นกว้างไกวอยู่บนชิงช้า โดยมีโซ่เส้นเล็กยาวตรึงยึดระหว่างกิ่งไม้ใหญ่กับแผ่นกระดานทั้งสองด้าน

“สวัสดี เธอ... รู้มั๊ยว่าที่นี่มันที่ไหนกัน?” เด็กสาวเอ่ยถาม

แต่ร่างนั้นไม่ตอบ และยังคงก้มหน้าไกวชิงช้าเอื่อยๆ พร้อมกับฮัมเพลงต่อไป

“นี่เธอชื่ออะไร ช่วยฉันที ฉันอยากรกลับบ้าน” อลิสซาอ้อนวอน

เสียงฮัมเพลงเงียบลง ชิงช้าค่อยๆ ไกวช้าลง ช้าลงจนหยุด เด็กผู้หญิงคนนั้นก้มหน้านิ่ง

“อ~ลิ~ซ” เสียงนั้นตอบกลับมาราวเสียงกระซิบอันแผ่วเบา “ฉัน~ชื่อ~อลิซ”

“อลิซ ช่วยฉันทีได้โปรด เธอรู้มั๊ยว่าฉันจะกลับบ้านได้ยังไง” เด็กสาวกล่าวเสียงสั่นน้ำตาไหล

“ได้สิ ฉันจะช่วยเอง” เสียงนั้นตอบกลับมา ก่อนที่อลิซจะเงยหน้าขึ้นมาเผยให้เห็นอวัยวะบนเรือนหน้าเรียวที่ดูบิดเบี้ยวและอัปลักษณ์จนอลิสซาดกตะลึง ดวงตาสีขาวขุ่นที่ข้างหนึ่งบุดโปนแทบถลน แต่อีกข้างหนึ่งกลับหริ่เล็กน้อย มองมายังเธอ ส่วนคิ้วหนาเข้มที่ดูผิดสัดส่วนกับจมูกเล็กๆ งอรั้งนั้นแลดูไม่ต่าง

อะไรไปจากแม่มดในนิทานปรัมปรา ริมฝีปากบางเบี้ยวโย้ไม่เท่ากันอย่างเห็นได้ชัด กำลังแหยะยิ้มให้แก่เธอ แล้วจึงยกแขนขาขึ้นขนานต้งฉากกับลำตัวกดข้อมือขึ้นนิ้วชี้ที่มลง

“บ้านของแกอยู่ที่นี่” เสียงนั้นแผ่วเบาและเยียบเย็น

“อะไรกัน เธอหมายความว่ายังไง บ้านฉันอยู่ข้างล่างนี้...ใต้ดินนะเหรอ?”

เสียงเปรี้ยะประ๊ะ คล้ายๆ กับเสียงไม้ปริแตกดังขึ้น พร้อมกับเสียงฮือๆ รวากับคนทำเสียงครางในลำคอติดตามมา

อลิซสายศีรษะเบาๆ เปลือกตากะพริบดวงตาขุ่นมอมมายังเธอ ดูน่าสยดสยองเหมือนผีดิบที่ไร้วิญญาณ กระหายแต่หยาดเลือดและความตาย

“ไม่ใช่” เสียงของเด็กสาวอัปลักษณ์ตอบพร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ

“บ้านของแกอยู่ในนรกต่างหาก” คำพูดนั้นทำให้อลิซหน้าถอดสี

พูดแล้วอลิซก็กรีดเสียงหัวเราะแหลมสูง จังหวะเดียวกันกับที่มีมือสีดำตะเกียกตะกายออกมาจากโพรงต้นไม้ ก่อนศีรษะของมนุษย์เพศชายที่บิดผิดรูปผิดร่างจะโผล่พ้นตามออกมา ดวงตานั้นเบิ่งค้างมองขึ้นไปยังเบื้องบนนิ่งราวกับศพ ขณะที่ส่วนของช่วงลำตัวนั้นอยู่ในท่านอนคว่ำราบลงกับพื้น ดิ้นสองแฉกที่เลื้อยไถ่ออกมาจากปากทวัดแผ่ลิบๆ สะเปะสะปะไปทั่วบริเวณหน้าของมันราวกับอสรพิษ สองมือและส่วนแขนค่อยๆ คืบคลานมายังเธออย่างช้าเชื่อง ร่างที่เถื่อนไกลกับดินโคลนดังครี๊ดๆ ประสานเสียงฮือฮือซึ่งเปล่งออกมาจากลำคอของมัน ทำให้เด็กสาวถึงกับสั่นสะท้านไปทั้งกาย ความกลัวพุ่งปรี๊ดขึ้นทันที พร้อมกับความรู้สึกที่เหมือนบัสสาวะราดรดต้นขา และเมื่อเธอกวาดตามองไปโดยรอบก็พบว่ามนุษย์ที่เธอเห็นนั้นมีมากกว่าหนึ่ง แต่ละตัวก็ต่างมีใบหน้าที่แตกต่างกันและมีทั้งหญิงและชาย

“พวกนี้นะก็แค่ตัวอ่อน...” อลิซเปรยขึ้น “แต่อีกไม่นานนักอลิซา หายนะครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นกับเมืองนี้ และเมื่อถึงวันนั้นก็จะถึงตาของแก ฮิฮิฮิ” อลิซหัวเราะ

อลิซาไม่รู้ว่สิ่งที่ยัยอัปลักษณ์นั้นกำลังพูดถึงนั้นหมายถึงอะไร แต่ร่างของมนุษย์ อสุรกาย หรือจะเรียกว่าอะไรก็ช่างเถอะ ที่กำลังคืบคลานมาหาเธอจากทุกทิศทุกทาง ก็มีโอกาสทำให้เธอยืนอยู่ต่อไปได้อีก เธอรีบถดเท้าถอยหนี

“ไม่นะ ไม่” เด็กสาวครวญปากคอสั่น

“กรีดดด!” เสียงกรีดร้องด้วยความขวัญผวาดังขึ้น ก่อนที่ร่างเล็กบางจะพลิกตัววิ่งร้องไห้ร้องไห้ย้อนกลับไปยังทางเดิม เธอก้าวขาอย่างสุดแรงกำลังเพื่อต้องการหลีกหนีให้ห่างจากความสยดสยองที่เพิ่งประสบพบเจอมา วิ่งไป วิ่งไป โดยไร้จุดหมาย ฝ่าเท้าเล็กๆ เบียดเบียดเหยียบย่ำจมลึกลงไปบนดินชื้นแฉะก้าวแล้วก้าวเล่า

“พลั๊ก!”

ร่างบางล้มลงเมื่อขาข้างหนึ่งไปสะดุดกับอะไรบางอย่างเข้า

“โอ๊ย!” เธออุทานแล้วตะแคงตัวเอื้อมมือไปจับที่ข้อเท้า เมื่อกวาดตามองไปอีกทีอลิสาก็แทบมองอะไรไม่เห็นนอกจากความมัวัววของคลื่นหมอกสีขาวที่กลืนกินร่างของเธอไปเสียหมดสิ้นแล้ว

เด็กสาวหันไปรอบๆ ไม่อาจเห็นอะไรอื่นนอกจากสีขาวโพลนของม่านหมอก

“ฮือๆ...” เธอร้องให้น้ำตาพร้งพรูอย่างน่าเวทนา ไม่กล้าแม้แต่จะลุกขึ้นยืนเพราะความกลัวจับหัวใจ

ทันใดนั้นเองที่ได้ยินเสียงสบสาดังโกล้งเข้ามา พร้อมกับเสียงครางฮือฮือในลำคอ เด็กสาวตัวสั่นงันงกพยายามหันซ้ายแลขวาเพ่งสายตามอง เสียงของมันดังโกล้งเข้ามาโกล้งเข้ามาแล้ว มันอยู่ที่ไหนเธอไม่อาจมองเห็น ทว่าแค่เสียงสะพรั่งที่ดังแว่วมาจากสายหมอกนั้น มันก็เกินพอแล้วสำหรับเธอ

“กรี๊ดดด!”